

מ"ת 25166/07/15 - פטריק עמוס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 25166-07-15 מדינת ישראל נ' אברג'יל (עציר) ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקש	פטריק עמוס
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן- "חוק המעצרים"), במסגרתה עותר המבקש לבטל את מעצרו בתנאי מעצר בית ולהסיר מעליו את חובת הפיקוח והליווי כך שלהבטחת תכליות המעצר יותרו תנאי הערובה בלבד.

רקע דיוני

המבקש הינו הנאשם 11 בכתב האישום אשר הוגש נגדו וכנגד 17 נאשמים נוספים ביום 13.7.15, במסגרת פרשה המכונה "פרשה 512". כתב אישום הכולל 13 אישומים, מתוכם מיוחסים למבקש שני אישומים- השלישי והרביעי.

כפי שצינתי בהחלטתי מיום 26.12.17, העובדות המהוות את האישומים פורטו בהרחבה בהחלטות קודמות שניתנו בעניינו של המבקש ובעניינים של הנאשמים האחרים.

לצורך החלטה זו ועל מנת להתוות את המסגרת הדיונית יוצגו להלן פרטי האישומים בתמצית, בדגש על חלקו של המבקש, כפי שצוינו בהחלטתי מיום 26.12.17 בעניינו.

על פי המתואר בכתב האישום, החל משנת 2002 ועד שנת 2006 פעל ארגון פשיעה בינלאומי שבראשו עמד הנאשם 1 (להלן- "אברג'יל"). במהלך שנת 2002 הכריזו אברג'יל ושני נאשמים נוספים על סכסוך בין הארגון לבין עבריינים נוספים ובכללם זאב רונזשטיין (להלן- "רונזשטיין").

במסגרת האישום השלישי, המכונה "ניסיון הרצח בגני התערוכה", מיוחסות למבקש עבירות של ניסיון רצח במסגרת

ארגון פשיעה, חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה, קשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה וגרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה.

על פי הנטען באישום זה, עובר לחודש מרץ 2000, פעל הנאשם 9 על דעת אברג'יל להשיג משדרים ושלטים (להלן- "מערכות ההפעלה" או "השלטים") באמצעותם ניתן להפעיל מטעני חבלה, וזאת בשימוש הארגון. החל מחודש מרץ 2000 ועד לחודש דצמבר 2001 נרכשו מערכות הפעלה ושלטים, כאמור, על ידי אדם שפעל בהנחיית הנאשם 9, ואלה הגיעו לידיו של הנאשם 9. כשנתיים לאחר מכן, עובר ליום 30.6.03, קשר אברג'יל קשר עם יניב בן- סימון (להלן- "יניב") ועד המדינה ש.כ. לרצוח את רוזנשטיין במשרד הנסיעות שבבעלותו בכיכר "פלומר" (להלן- "המשרד"). סמוך לאחר קשירת הקשר, פנה אברג'יל לעד המדינה ה.צ. במטרה לבחון אם ביכולתו להרכיב מטעני חבלה לשימוש הארגון וה.צ. הבהיר כי ביכולתו לעשות כן. במסגרת התכנית, ולטובת הוצאתה אל הפועל, קשרו יניב, ה.צ. והנאשמים 9, 10 והמבקש קשר, על דעת אברג'יל, לפיו ה.צ. יתקין בביתו של המבקש מטען חבלה רב עוצמה ברכב שיופעל באמצעות שלט רחוק שיספק הנאשם 9. בחודש מאי 2003 נגנב רכב מסוג סוזוקי (להלן- "הרכב המבצעי") מתוך כוונה כי מטען החבלה יורכב עליו. סימני הזיהוי שעל הרכב זויפו והרכב עבר בין מספר אנשים עד שהגיע לחניית ביתו של המבקש על מנת ששם יותקן בו מטען החבלה. עובר ליום 30.6.03 הגיעו יניב וה.צ. לביתו של המבקש, שם הורה יניב לה.צ. להרכיב את המטען בחלק הפנימי של הפגוש הקדמי של הרכב המבצעי, אך מאחר שה.צ. הבהיר כי אין אפשרות להרכיב את המטען ברכב בהיותו בחנייה, פירקו הנאשם 10 ויניב את הפגוש והעלו אותו לביתו של המבקש. על פי הנטען, הכין ה.צ. את המטען והטמינו בפגוש של הרכב בנוכחותם ובסיועם של יניב, הנאשם 10 והמבקש. בהמשך ערכו ה.צ., הנאשם 10 והמבקש בדיקה במטרה לבחון את תקינות מערכת ההפעלה והמרחק ממנו ניתן להפעיל את המטען באמצעות שלט. בסיומה של הבדיקה החזירו הנאשם 10 והמבקש את הפגוש ובתוכו המטען לרכב המבצעי. ביום 29.6.03 הוחנה הרכב המבצעי בחזית משרדו של רוזנשטיין. סמוך לשעה 12:50 בהגיע רוזנשטיין למשרד כשהוא מלווה במאבטחיו הופעל המטען אשר גרם לפיצוץ רב עוצמה אשר כתוצאה ממנו נחבלו, רוזנשטיין, מאבטחיו ואנשים נוספים.

במסגרת האישום הרביעי, המכונה "הרצח ביהודה הלוי", מיוחסות למבקש ולנאשמים הנוספים באישום זה שלוש עבירות של רצח, שלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה, ריבוי עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות במסגרת ארגון פשיעה, ריבוי עבירות של גרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה ועבירה של קשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה.

על פי הנטען, על רקע הסכסוך האמור, ולאחר שניסיון קודם להביא למותו של רוזנשטיין נכשל, המשיכו חברי הארגון באיסוף מידע אחר תנועותיו ושגרת יומו של רוזנשטיין וחיכו לשעת כושר. במועדים שונים בין התאריכים 17.11.03-19.11.03, הנאשמים 1,2,4 ושני עדי המדינה א.ג. ו- י.א. נועדו וקשרו קשר לגרום למותו של רוזנשטיין. בשלב מסוים חבר אליהם גם הנאשם 3, ויחד תכננו לגרום למותו של רוזנשטיין במשרד להמרת מטבע אותו הוא נהג לפקוד באופן קבוע. בהמשך, הנאשמים 9-14, וביניהם המבקש, קשרו קשר יחד עם עדי המדינה ש.כ. ו- ה.צ. ועל דעת אברג'יל, להוציא לפועל את תכנית החיסול וזאת באמצעות הפעלת מטען חבלה רב עוצמה שיונח על גג המשרד להמרת מטבע. ביום 20.11.03, בשעות הערב, בהמשך להוראותיו של אברג'יל, נסע ש.כ. בלוויית הנאשמים 12 ו-14 לביתו של ה.צ. בכדי לשוחח עמו אודות המטען שהתבקש להכין ושנועד לשמש להמתת רוזנשטיין. כחודש עובר ליום 11.12.03 במסגרת הקשר ולשם קידומו פנה ש.כ. לנאשם 9 בידיעתו של אברג'יל ובשליחותו וביקש לקבל ממנו שלט להפעלת המטען. בהמשך לכך, נועדו ש.כ. והנאשם 9 עם ה.צ. לצורך הכנת המטען. למחרת הפגישה, על פי בקשתו של ה.צ. וכפי שסוכם מראש בינו לבין ש.כ. והנאשם 9, ועל דעתו של אברג'יל, הונח סמוך לביתו של ה.צ. תיק שהכיל אמצעי לחימה

שנועדו להרכבת המטען. ה.צ הכין את המטען והניחו בקופסת קרטון. המבקש והנאשם 10 קיבלו את המטען מ-ה.צ ועל פי הנטען בשלב מסוים העבירו אותו לידי הנאשם 13, שהגיע לאסוף אותו בשליחותו של ש.כ. המטען הונח על גג המשרד להמרת מטבע וכשבועיים לאחר מכן יצר ש.כ קשר עם ה.צ וטען כי המטען אינו תקין והשניים סיכמו כי המטען יוחזר ל-ה.צ אשר יתקנו. בהמשך לכך, התקשר ש.כ לה.צ ומסר לו כי יגיע אדם לאסוף את המטען. על פי הנטען, היה זה הנאשם 13 אשר הגיע סמוך לאחר מכן לביתו של ה.צ כשהוא רכוב על אופנוע. המטען הונח שוב על גג המשרד להמרת מטבע, ובמהלך מספר ימים עובר ליום 11.12.03 קיימו ש.כ, אדם בשם ש"ו (להלן - "ש"ו") והנאשמים 12-14 תצפיות לעבר המשרד להמרת מטבע בהמתנה להגעתו של רוזנשטיין ובמטרה לגרום למותו על ידי המטען. ביום 11.12.03 בשעה 12:30 או בסמוך לכך, הגיע רוזנשטיין למשרד להמרת מטבע כשהוא מלווה במאבטחיו, כאשר באותה העת נטען כי הנאשם 13 תצפת לעבר המשרד, בעוד שש"ו שהה בקרבת מקום כשהשלט למטען בידיו. בעת יציאתו של רוזנשטיין הודיע על כך הנאשם 13 לש"ו והאחרון לחץ על השלט והפעיל את המטען. פיצוץ המטען הביא למותם של שלושה עובדי אורח תמימים ולפציעתם של למעלה מ- 50 אנשים נוספים.

בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים.

בדיון שהתקיים ביום 4.1.16 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסכמה לפיה ייעצר המבקש עד לתום ההליכים בתנאי פיקוח אלקטרוני.

בהחלטה שניתנה באותו היום הורה בבית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) על מעצרו של המבקש בתנאי פיקוח אלקטרוני ובפיקוח אנושי של שלושה מפקחים, וכן בכפוף להפקדה סך מזומן של 30,000 ₪, ערבות עצמית על סך של 200,000 ₪ ותנאים נוספים.

ביום 2.5.16 במסגרת החלטה בשאלת קיומן של ראיות לכאורה בעניינם של נאשמים אחרים ובעקבות טענה שהעלו הסניגורים להשוות תנאי מעצרו של המבקש לתנאי מעצרו של הנאשמים האחרים, נדרש בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) לבחינת התשתית הראייתית שביסוד שני האישומים המיוחסים למבקש וקבע כדלקמן:

"לאחר שבחנתי את חומר הראיות, אני נכון להסכים עם המבקשת כי קיימת חולשה ראייתית בכל הנוגע למעורבותו של משיב 11 באירועי האישום הרביעי, ואוסף כי לטעמי - מדובר בחולשה ראייתית משמעותית.

מעבר לעובדה כי אין בידי המבקשת ראיות סיוע באישום זה (הובהר כי יטען בהליך העיקרי כי מעורבותו באירועי האישום השלישי מהווים סיוע לעדותו של עד המדינה באישום הרביעי), הרי שגם עדות הבסיס של י.מ נראית כעדות מבולבלת בכל הנוגע לאירועים בהם נכחו משיבים 10 ו-11 עד כי ספק כיצד ניתן יהיה ליישב בלבול זה בהליך העיקרי, בוודאי כאשר עסקינן בסיטואציה בה העדות תימסר כ-13 שנים ממועד האירועים (וראה בעניין זה הודעת י.מ מיום 7.7.08 עמ' 14-15).

אצא אפוא מנקודת הנחה לפיה משקלו של האישום הרביעי בעניינו של משיב 11 הוא משקל נמוך ביותר, אלא שהסכמת המבקשת למעצרו בפיקוח אלקטרוני ניתנה חרף העובדה כי לשיטתה - קיימות ראיות לכאורה בעניינו של האישום השלישי.

נימוק המבקשת העומד ביסוד ההסכמה הוא כי המעורב המרכזי באישום זה הוא משיב 10 (יחד עם יניב בן סימון), כאשר משיב 11 מהווה "נספח" למשיב 10 ואינו דומיננטי. ניתן לקבל הבחנה בין מעורבים שונים, כאשר היא מבוצעת על בסיס השאלה האם חלקו של פלוני מרכזי או מצומצם בהשוואה לחלקו של אלמוני. למעשה, זהו קו הטיעון של המבקשת, אלא שניתן להצביע על שני קשיים בדרך יישומו במקרה שבפניי: ראשית, על פניו מדובר במשיב אשר המבקשת סברה כי חלקו מרכזי דיו על מנת להאשימו כמבצע עיקרי בדיוק באותן עבירות המיוחסות גם למשיבים 1, 9 ו-10. שנית, בחינת חלקו של משיב 11 על פי עובדות האישום השלישי, והשוואה לחלקם של משיבים אחרים שאף להם מיוחסים אישומים דומים (או זהים), ובמיוחד למשיבים 9 ו-14, אינה מגלה כי קיימים פערים כה משמעותיים במידת מעורבותם באירועים השונים. מסקנתי אפוא כי הסכמת המבקשת למעצרו של משיב 11 בפיקוח אלקטרוני היא נתון רלוונטי שיש להביאו בחשבון, והוא יישקל על ידי עת אבחן את עוצמת עילות המעצר בעניינם של כל אחד מהמשיבים, שהן, כידוע, מושפעות גם מנתונים נוספים ולא רק מהאמור בכתב האישום. טרם אחתום פרק זה אציין כי לאחר שבחנתי את חומר הראיות, נראה כי הסכמת המשיבה למעצרו של משיב 11 בפיקוח אלקטרוני היא סבירה וראויה, ומשקללת באופן מאוזן הן את הנתונים הראייתיים והן את הנתונים הנוספים המשפיעים על עוצמת עילת המעצר."

בהחלטה שניתנה ביום 10.5.16 דחה בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) בקשה לעיון חוזר שהגיש המבקש, בנימוק לפיו הקושי הראייתי שוקלל במסגרת ההסכמה על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני וכי אין ליתן לנתון זה משקל בשנית, וכן בנימוק לפיו פרק זמן של חמישה חודשים ממועד ההחלטה המוסכמת אינו יכול להיחשב כחלוף זמן המצדיק בקשה לעיון חוזר. עם זאת נעתר בית המשפט לבקשתו החלופית של המבקש והתיר לו שעתיים של התאווורות מידי יום תחת ליווי ופיקוח.

ביום 24.8.16 ובעקבות בקשה לעיון חוזר שהגישה המשיבה נוכח שלוש הפרות שונות של תנאי המעצר בפיקוח אלקטרוני, קבע בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) כי מדובר בהפרות חמורות. עם זאת סבר בית המשפט כי הפתרון הנכון באותה העת היא בדרך של החמרת תנאי הערובה וחילוט חלק מן הערבויות ובמקביל- דחיית המועד לדיון בבקשתו של המבקש לצאת לעבודה לתקופה נוספת בת ארבעה חודשים. על כן הורה בית המשפט על ביטול חלונות האוורור, ועל חילוט סך של 50,000 ₪ מתוך ההפקדה הכספית ומתוך הערבות העצמית לטובת אוצר המדינה וכן על הגדלת סכום ההפקדה העצמית לסך של 50,000 ₪.

ביום 5.1.17 דחה בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) את בקשתו של המבקש להתיר לו לצאת לעבודה ולעסוק במשלח ידו כסוחר מכוניות. בית המשפט קבע כי העבודה המוצעת אינה תחומה במקום גיאוגרפי או במפקח ספציפי שניתן לבחון את התאמתו. כמו כן קבע בית המשפט כי יוכל המבקש לפנות בבקשה לעיון חוזר ולהציע עבודה במקום קבוע אשר ניתן לבדיקה תחת פיקוח מפקחים מתאימים. באותה החלטה הורה בית המשפט על שעות התאווורות למשך שלוש שעות בכל יום, בין היתר, על מנת לאפשר למבקש למצוא מקום עבודה שתואם את הקריטריונים שנקבעו.

ערר שהגיש המבקש על ההחלטה מיום 5.1.17 במסגרת בש"פ 437/17 נדחה ביום 18.1.17. בהחלטתו קבע בית המשפט העליון (כב' השופט י' דנציגר) כדלקמן:

בניגוד לטענת העורר, איני סבור שניתן למצוא בנסיבות המקרה דנן "מסגרת דרכה יוכל העורר...לשוב לעבודתו ובה בעת לא להסיר את הפיקוח", לה טוען העורר. כבר נפסק לא אחת על ידי בית משפט זה כי מעצר בפיקוח אלקטרוני אינו מתיישב עם היתר ליציאה לעבודה, ואף שקיימת סמכות לפתוח חלון לצרכי עבודה, יש להפעיל סמכות זו במשורה ואך ורק במקרים יוצאי דופן [השוו: בש"פ 2296/16 חג'ג' נ' מדינת ישראל פסקה 16 (15.5.2016)]; בש"פ 77/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (11.1.2017)]. מקרה זה אינו נמנה על אותם מקרים חריגים שבחריגים. לעורר שמורה הזכות לשוב ולעתור בעתיד לערכאה הדינית לאפשר לו הרחבת חלונות ההתאוררות ואולי אף הסרת הפיקוח האלקטרוני, אם וכאשר יתקיימו נסיבות חדשות המצדיקות לשקול אפשרויות אלה; נסיבות שאינן קיימות לעת הזו".

ביום 27.3.17, במסגרת בש"פ 2394/17, קיבל בית המשפט העליון (כב' השופטת א' חיות) את בקשת המשיבה להארכת מעצר בפיקוח אלקטרוני בתשעים ימים של המבקש ושל ארבעה אחרים הנתונים בתנאי מעצר דומים לפי סעיף 62 לחוק המעצרים. בהחלטתו התייחס בית המשפט העליון לייחודה של הפרשה ולמסוכנותם של הנאשמים וקבע:

"הפרשה הנדונה היא ייחודית בחומרתה ומסוכנותם של הנאשמים בה היא חריגה בעוצמתה. חלק מהנאשמים נתונים במעצר מאחורי סורג ובריח וחלקם - דוגמת המשיבים - נתונים במעצר בפיקוח אלקטרוני. לא ניתן להמעיט בחומרת העבירות המיוחסות למשיבים כמי שהיו שותפים בארגון פשיעה רב זרועות ונטלו חלק בעבירות אלימות קשות ובהן רצח וניסיון לרצח וכן בעבירות של ייבוא וסחר בסמים והעברתם בין מדינות שונות. אכן, העבירות בוצעו על פי הנטען לפני זמן רב, אך בהינתן מהות העבירות והעובדה שהן בוצעו לפי הנטען במסגרת ארגון פשיעה, חלוף הזמן מכהה אך במעט את המסוכנות הנכרכת בהן ובמי שמואשם בביצוען. כך נפסק כי מי שנאשם בסחר בסמים לא ישוחרר לחלופת מעצר אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן ... ולבסוף יש לזכור כי בהליכים הנוגעים לארגוני פשיעה קיים חשש מובנה להימלטות מאימת הדין ולשיבוש הליכי משפט המצדיק כשלעצמו את המשך המעצר".

ביום 19.11.17 הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר במסגרתה עתר לשחררו ממעצר בתנאי איזוק אלקטרוני ולהתיר לו לצאת לעבודה כסוחר מכוניות עצמאי, הרוכש כלי רכב ממוכרים פרטיים במקומות שונים בארץ ומוכר אותם ברווח לאחר מכן.

בהחלטתי מיום 26.12.17 ועל יסוד שורת הנימוקים שפורטו בה הוריתי על ביטול מעצרו של המבקש בתנאי איזוק אלקטרוני ועל שחרורו למעצר בית מלא תחת פיקוח מלא וצמוד של אחד המפקחים המאושרים, בכפוף להעמדת

הערביות הכספיות ויתר התנאים הקיימים להבטחת עמידתו של המבקש בתנאי שחרורו ממעצר כאמור. כמו כן התרתי את יציאתו של המבקש לעבודה במשך שלושה ימים בשבוע, בימים א', ב', ו- ג', בין השעות 07:00 עד 15:00, תחת פיקוח וליווי צמוד של מי מהמפקחים המאושרים, מעת יציאתו ממקום מעצר הבית, במהלך כל שעות העבודה ובחזרתו למקום המעצר.

ערר שהגישה המשיבה על החלטתי זו במסגרת בש"פ 10188/17 התקבל באופן חלקי. בית המשפט העליון (כב' השופטת ד' ברק-ארז) קבע כי הקביעה העקרונית לפיה ניתן לבחון בעת הזו את אפשרות יציאתו של המבקש לעבודה תעמוד על כנה, אולם אפשרות זו תיבחן לאחר שיוגש תסקיר עדכני מאת שירות המבחן בדבר אפשרות יציאת המבקש לעבודה ולאחר שהמבקש יציע לשירות המבחן חלופה חדשה למקום עבודה שתענה במידת האפשר על צרכי הפיקוח.

התסקיר הוגש ולאחר ששמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים בדיון שהתקיים לפני ביום 15.2.18 הוריתי על ביטול מעצרו של המבקש בתנאי איזוק אלקטרוני ועל המשך מעצרו בתנאי מעצר בית. כמו כן התרתי יציאתו של המבקש לעבודה בעסקו של מר ח' שהוא עסק לשטיפת רכב המצוי בחולון בימים א'-ה' בין השעות 07:00-19:00 ובימי ו' בין השעות 07:00-16:30, בכפוף לחתימתו של מר ח' ועל ערבות בסך של ₪ 150,000 אשר מונה לפקח על המבקש במקום עבודתו. כמו כן קבעתי כי יציאתו של המבקש ממקום מעצר הבית תהיה בליווי ובפיקוח מי ממפקחיו, וכי לא יותרו לו חלונות התאווררות מעבר לאלה שאושרו לצורך עבודה.

ביום 4.3.18 הגיש המבקש בקשה להתיר לו פתיחת חלון לצורך ליווי אמו החולה במחלה קשה לטיפולים רפואיים. בהחלטתי מיום 15.4.18 ולאחר ששמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים התרתי למבקש לצאת ממעצר הבית לצורך ליווי אמו לתכלית רפואית בכפוף להודעה מראש למשיבה יום לפני הטיפול או באופן מיידי במקרה של צורך בטיפול דחוף.

ביום 25.11.18 הגיש המבקש את בקשתו הנוכחית בה עותר הוא לביטול מעצר הבית וחובת הליווי והפיקוח.

המשיבה התנגדה לבקשה וביום 23.12.18 התקיים לפני דיון במהלכו שמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים.

טיעוני המבקש

המבקש טוען כי בקשתו מבוססת הן על טענה לשינוי נסיבות והן על טענה לחלוף הזמן מאז שניתנה ההחלטה האחרונה בעניין מעצרו ביום 15.2.18.

לטענת המבקש, עם תום פרשת התביעה בהליך העיקרי ביום 25.10.18 הוברר כי עדי המדינה שוללים את מעורבותו באישום הרביעי. לטענתו, עד המדינה ה.צ, אשר בנה את מטעני החבלה, מסר בחקירתו כי המבקש לא היה מעורב באירוע ביהודה הלוי, וכי בנו עד המדינה א.צ, אשר נכח בזמן מסירת המטענים, לא שייך את המבקש לאירועים ולא יכול היה להצביע על המבקש כמי שקשור לאירועים המתוארים באישום הרביעי. המבקש טען כי גם עד המדינה ש.כ, אשר

לדבריו "פיקד על אירועי יהודה הלוי והיה למעשה האחראי להוצאת התכנית אל הפועל", אינו משייך את המבקש לאירועים בשום שלב. לטענתו גם עדותו של עד המדינה י.מ אינה קושרת אותו לאישום הרביעי לפי שעדות זו עומדת בסתירה לעדותם של עדי המדינה האחרים בתיק וכי אף כשלעצמה אינה מגלה פוטנציאל הרשעתי היות ועל פי דברי העד המבקש נכנס לרכבו של הנאשם 10 רק לאחר האחרון הניח בתא המטען את הקרטון עם המטען. באשר למעורבותו של המבקש באישום השלישי, טען הוא כי לא קיימת תוספת ראייתית מסייעת. על יסוד טענות אלה, טוען המבקש כי קיים כרסום מהותי ומשמעותי בראיות התביעה אשר כבר איננו לכאורי לפי שהמשיבה סיימה את שלב הבאת ראיותיה, ועל כן קיים שינוי נסיבות המצדיק עיון חוזר בתנאי מעצרו.

לטענת המבקש, מאז שנעצר ביום 18.5.15 חלפו כשלוש וחצי שנים וכי מאז שניתנה ההחלטה מיום 15.2.18 חלפו כעשרה חודשים והמדובר בפרק זמן המצדיק עיון חוזר והקלה בתנאי מעצרו משום חלוף הזמן ונוכח העדר הפרות מצדו ומצבן הרפואי של אשתו ואמו.

המבקש טוען כי הן משום הכרסום שהתגלה בעוצמת הראיות והן משום חלוף הזמן, התקו העילות אשר הצדיקו את מעצרו והן אינן מצדיקות עוד את הותרתו נתון בתנאים המגבילים. בתוך כך טען כי תנאי מעצר בית מהווים מגבלה קשה על חירותו בייחוד כשמדובר בתקופה מתמשכת. כמו כן טען כי משום הכרסום בתשתית הראייתית וחלוף הזמן הרי שמסוכנותו כורסמה אף היא וגוזה, וכי העובדה כי הותרה יציאתו לעבודה בכל יום מחזקת מסקנה זו.

המבקש הוסיף וטען כי חובת הליווי והפיקוח מקשה על בני משפחתו הקורסת תחת הנטל, וכי מדובר במגבלה הקיימת עליו למעלה משנתיים ימים.

טיעוני המשיבה

המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענתה טיעוני המבקש מהווים הצגה חלקית של התמונה הראייתית, כי טענותיו בנוגע לאישום הרביעי הועלו במסגרת הטענה "אין להשיב לאשמה" שהועלתה בפני המותב בהליך העיקרי ונדחתה בהחלטה שנגעה לטיב המעורבות ולא לעצם המעורבות. כמו כן טענה המשיבה כי לא חל כל שינוי במצב הראייתי מאז שניתנה ההחלטה על מעצרו של המבקש בינואר 2016, וכי סיוע לעדות עד המדינה בנוגע לאישום השלישי קיים מתוך המכלול הראייתי. המשיבה טענה כי חלוף הזמן אינו מצדיק הקלה נוספת בתנאי מעצרו של המבקש לאחר שניתנה ההחלטה האחרונה על פיה בוטל האיזוק האלקטרוני והותרה יציאתו של המבקש לעבודה. כמו כן טענה כי קיימת חשיבות הרתעתית לחובת הליווי והפיקוח, כי ככל שהמשפט מתקדם החשש להימלטות מן הדין הולך וגובר וכי חובה זו אינה קיימת במשך השעות בהן הותר למבקש לצאת לעבודה.

דין והכרעה

בהחלטתי מיום 26.12.17 סקרתי את כללי הדין בנוגע לעילות היכולות לבסס בקשה לעיון חוזר בהחלטה הנוגעת למעצר הן בעניין כרסום בתשתית הראייתית והן בעניין חלוף הזמן. לא אחזור על אלה אלא אפנה לאותה החלטה.

באשר לתשתית הראייתית שהציגה המשיבה ביחס לאישום השלישי טוען המבקש כי לא עלה ביד המשיבה להציג ראיית סיוע הנדרשת כתוספת ראייתית לתמיכה בעדות עד מדינה. כידוע: **"הסיוע לצורך שלב המעצר אינו חייב להגיע לרמה של הסיוע הנדרש לצורך הרשעה, שכן הבדיקה היא לכאורית בלבד"** (בש"פ 6206/05 נאצר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.8.05)). דרישת הסיוע היא אמנם דרישה לראיה מסבכת הבאה ממקור עצמאי ונפרד ונוגעת לשאלה ממשית השנויה במחלוקת (ע"פ 486/16 שירזי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.9.18)), אולם זו יכולה לבוא ממקורות שונים לרבות מתוך פרשת ההגנה, שקרי נאשם או בחירתו שלא להעיד במשפט. על כן, על פי מצב הראיית הקיים, ולו משום קיומה של תשתית ראייתית בדבר מעורבותו של המבקש באישום הרביעי, אין לשלול אפשרות לקיומו של סיוע. זאת ועוד. במסגרת הטענה של "אין להשיב לאשמה" אותה העלה המבקש בהליך העיקרי הסכים הוא כי הונחה תשתית ראייתית מספקת לאישום השלישי. נדמה כי אף בכך יש כדי לתמוך בקביעה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת לאישום השלישי לצורך הליך המעצר.

באשר לתשתית הראייתית שהציגה המשיבה ביחס לאישום הרביעי טוען המבקש כי שלושה עדי מדינה אינם משייכים אותו למיוחס לו במסגרת האישום הרביעי וכי עדותו של עד המדינה י.מ אשר מצביעה על מעורבותו באישום זה סותרת את עדויות עדי המדינה האחרים ולא ניתן לייחס לה מהימנות ומשקל ראייתי אף לפי טיב המעורבות הנטענת. הבעייתיות בעדותו של עד המדינה י.מ ובפוטנציאל ההרשעתי להפלתו של המבקש הייתה ידועה כבר בעת שניתנה ההחלטה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים. אפנה בעניין זה להחלטת בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) מיום 2.5.16 שצוטטה לעיל. בטענות שמעלה המבקש עתה אין כל שינוי או חידוש מכך, ואין בהן לגלות חולשה ראייתית חדשה.

כאן המקום לחזור על הידוע. ככל שבית משפט אשר דן בבקשה לעיון חוזר על פי העילה של כרסום בראיות שהובאו לפני הערכאה הדיונית בתיק העיקרי, אזי הקביעה חייבת להיות במקרים נדירים וחריגים ובזהירות המתבקשת, שהרי הראיות ובמיוחד העדויות של עדי התביעה, לרבות עדי המדינה, הובאו לפני הערכאה הדיונית, אשר מן סתם תבצע המוטל עליה בבחינת הערכה ומשקל הראיות. העיקרון אשר הותווה בהלכה הוא שבית משפט זה יקבע ויחליט אך ורק עת יגיע למסקנה כי "הקערה התהפכה על פיה" מבחינת התשתית הראייתית - שהייתה בטרם הבאת הראיות לפני הערכאה הדיונית לעומתה לאחר הבאת הראיות. במקרה דנן, ככל שאני מעיין בעדויות שבאו לפני הערכאה הדיונית, אני סבור שהתשתית הראייתית הרלבנטית להליך שלפני רחוקה מלהביא לקביעה כי "הקערה התהפכה על פיה". אשר היה בעת ההחלטה בדבר הראיות לכאורה על ידי בית המשפט אשר דן בכך בקשר לבקשה למעצר עד תום ההליכים, מצוי גם כיום.

באשר לטענות שהועלו בהקשר לחלוף הזמן. מאז שניתנה החלטתי מיום 15.2.18, ובמשך כעשרה חודשים, מצוי המבקש בתנאי מעצר בית, במסגרתן הותרה לו יציאה לעבודה במשך שישה ימים בכל שבוע לפרקי זמן ארוכים בכל יום. אני סבור כי נוכח חומרתן של העבירות המיוחסות למבקש, הכוללות עבירות של ניסיון רצח ורצח, אף בשים לב למידת עוצמתה של התשתית הראייתית לאישום הרביעי, הרי שמתקיים הכרח להבטיח את תכליות המעצר. בהתאם לכך, אני סבור כי אין בפרק הזמן שחלף מאז שהוקלו תנאי המעצר להפחית באופן ניכר מעוצמת עילות המעצר ולהצדיק הקלה מרחיקת לכת נוספת בדמות ביטול מעצר הבית וחובת הליווי והפיקוח.

אני דוחה אף את הבקשה לביטול חובת הליווי והפיקוח. חובה זו קיימת היום על המבקש בזמן שהותו במעצר הבית ובצאתו ממעצר הבית למקום העבודה ובחזרתו ממנה, כאשר בזמן שהותו במקום העבודה נתון הוא לפיקוחו של

מעסיקו מר חיים וקנין. מתכונת זו של חובת הליווי והפיקוח על פי ההחלטה מיום 15.2.18 הקלה באופן משמעותי על שלושת מפקחיו של המבקש והמשך קיומה הכרחי משום המסוכנות, החשש לשיבוש הליכי משפט והחשש מפני הימלטות אשר עוצמתן לא התקתה בעת הזו ונותרה במידה המחייבת ליווי ופיקוח רצוף על המבקש. ככל שתוגש בקשה קונקרטית לשינוי זהות המפקחים או מי מהם הרי שזו תיבחן בדרך הנהוגה והמקובלת.

יש לזכור כי הקלה משמעותית בתנאי מעצרו של המבקש מתקיימת מזה כעשרה חודשים. המבקש אמנם לא הפר תנאים אולם מכאן ועד לביטול מלא של תנאי מעצר הבית הדרך ארוכה ולטעמי לא הגיעה העת לכך.

איני מקל ראש בקשיים המוטלים על בני משפחתו של המבקש כתוצאה מתנאי מעצרו אולם קושי זה אינו חריג אלא נובע באופן טבעי מתנאי המעצר, ואינו מצדיק משום חלופה הזמן הקלה נוספת בתנאי מעצרו של המבקש.

המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשע"ט, 31 דצמבר 2018, בהעדר
הצדדים.